

I kongens hal

Det var aften i vikingekongens hal. Efterhånden som aftenen gik, samlede kongens mænd om bålet midt i hallen. Kongen selv sad på højsædet i hallens ene ende. Han hed Harald. Hver sommer sejlede kongens mænd mod syd og vest. De plyndrede, og de handlede, hvor de kom frem. Men om vinteren var de fleste hjemme på kongs-gården i Jelling.

Snakken gik. Der blev fortalt historier fra det sidste togt. Kvinder og *trælle* bar hele tiden mad og drikke ind på bordene. Man spiste og drak, og stemningen blev efterhånden høj. Man skålede for kongen og for guderne.

”Hvad med din gud, er det ikke *Hvide Krist*?” var der pludselig en, der råbte, mens han kiggede på en gæst, der sad nederst i hallen. Nu så alle hen på den fremmede. Der var ikke nogen, der vidste, hvor han kom fra, men hans tøj lignede det, man havde set kristne munke og præster gå med i Frankrig og England.

Den fremmede rejste sig. ”Det er rigtigt,” sagde han. ”Jeg er præst for den eneste levende gud, og jeg hedder *Popo*!” Nu grinede de alle sammen, og kongen grinede højest. Men den fremmede blev stædigt ved: ”Jeres guder er døde. Min Gud lever. Det ved jeg fra hans søn *Jesus Kristus* og fra hans *hellige Ånd*.”

Folk råbte og hyssede, men kong Harald rynkede brynene og løftede sin hånd, så folk tav stille. ”Vil du *bære jernbyrd* for din tro?” spurgte han. Nu blev der

helt stille i salen. Folk vidste godt, hvad det var at bære jernbyrd, og det var der sjældent nogen, der slap godt fra. En jernhandske blev gjort glødende varm i ilden. Kunne man derefter tage handsken i sine hænder og bære den uden at brænde sig, havde man vist, at man talte sandt. Men hvem kunne det?

Der lød et gys gennem hallen, da Popo højt og tydeligt svarede: ”Ja, det vil jeg!” Så bestemte kongen, at prøven skulle finde sted dagen efter, når alle havde sovet og var ædru. Popo blev låst inde, så han ikke skulle stikke af i løbet af natten. Alle var spændte på den næste dag.

Om morgenen, da kongen kom ind i hallen, var alt klar til prøven. Handsken lå i ilden, og den fremmede stod ved siden af kongens mænd. Han var helt hvid i hovedet. Kongen nikkede. En svend greb den glødende handske med en tang. Den blev lagt i Popos hænder, hvor den spruttede og glødede. Og han gik tværs gennem salen og lagde handsken ved kongens fødder. Så viste han sine hænder frem. De var hele og fine!

Der løb en mumlen gennem hallen, men kongen overdøvede dem alle: ”Du sagde det. Nu har du vist det! Din gud er stærkere end vores guder.” Og kong Harald bestemte, at han ville lade sig døbe, og at alle hans mænd skulle gøre det samme.

Sådan gik det til, at kongen i Danmark og hans folk blev kristne